

zených) může založiti držbu práva na rybolov a není držbě toho práva na závadu ani, že si držitel neopatrí rybářský lístek, jen když právo skutečně vykonává jako právo vlastní. Dovolatelka má mylně za to, že se stala držitelkou práva již tím, že rybolov propachtovala. Držby práva nabývá se jenom skutečným jeho výkonem (§§ 312 a 313 obč. zák.). Tím, že někdo nějakým právem nakládá tím způsobem, že je zpeněží prodejem, propachtem a pod., aniž by skutečně obsah práva vykonával sám nebo zástupcem, nezískává ještě držby práva, pokud sám nebo jeho pachtýř jako jeho zástupce právo skutečně nevykonal, a zůstane-li jen při propachtování nebo koupi. Že pachtýři obecního rybolovu ve sporné mlýnské strouze nevykonávali fakticky toto právo pro obec, bylo již prvním soudem zjištěno.

Doznání žalobců v odvolacím sdělení, že obci patřilo právo rybolovu v hlavním toku řeky, od něhož mlýnská strouha odbočuje a na konci do něj zase ústí, neopodstatňuje úsudek dovolatelky, že jí proto patří i právo rybolovu v oné strouze. Vždyť je docela dobře možné samostatné právo rybolovu i v hlavním toku řeky i ve strouze.

Čís. 11187.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Jde o ztrátu důvěry k zaměstnanci (§ 27 čís. 1 zák.), zamlčel-li zaměstnanec zaměstnavateli při nastoupení služby své trestní odsouzení pro zločin zpronevěry.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1931, Rv I 777/31.)

Žalobce, vstoupiv do služeb žalovaného jako obchodní pomocník, zamlčel mu, že byl odsouzen do žaláře pro zločin zpronevěry. Dověděl se o tom, žalovaný žalobce ze služby propustil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení mzdy za šest měsíců, ježto byla ujednána šestiměsíční výpověď. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** V tomto sporu jde v první řadě o rozhodnutí otázky, zda žalovaná strana byla oprávněna předčasně propustiti žalobce z důvodu § 27 čís. 1 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z., totiž zda se žalobce dopustil jednání, pro něž se jeví býti nehodným důvěry zaměstnavatelovy. Žalovaná strana, jak sama tvrdí, dala zprvu žalobci výpověď ke dni 30. června 1929 z důvodů, že, neobdržev dovolenou, odejel domů, a že žalované straně nevyhovoval. Zaměstnavatel, dav svému obchodnímu pomocníku výpověď, nemůže ho napotom ve výpovědní lhůtě propustiti z důvodů, jež mu byly známy v době výpovědi. V souzeném případě se však žalovaná strana teprve po výpovědi dozvěděla, že si žalobce odpykal 13měsíční žalář, a proto ho okamžitě propustila dopisem ze dne 13. února 1929. Jest prokázáno, že žalobce byl rozsudkem ze dne 24. května 1924 pro zločin zpronevěry podle §§ 183, 184 II tr. zák. odsouzen do těžkého žaláře na 13 měsíců, že si tento trest žalobce odpykal a že odsouzen

byl pro zpronevěru 68.736 Kč ke škodě akciové společnosti D., u níž byl žalobce zaměstnán jako účetní a pokladník. Uváží-li se, že žalobce jako strana slyšen sám udal, že trest odpykaný nesdělil žalované straně proto, že by ho nebyla přijala, kdyby jí to byl řekl, dále že šlo o trestný čin, spáchaný v témže obchodním odvětví, jako u žalované firmy, že žalobci, ač to byl jeho první trestný čin, byl vyměřen bezpodmínečně těžký žalář v trvání třinácti měsíců, nemůže býti sporu o tom, že, dozvédv se o tomto trestu, ztratil zaměstnavatel naprosto důvěru k zaměstnanci (žalobci). Žalobce musil počítati s tím, že se zaměstnavatel dozví o tomto trestu, a bylo proto jeho mravní povinností, by trest ten zaměstnavateli nezamlčel, naopak ho při uzavření smlouvy o něm zpravil. Neučinil-li tak a zúmyslně jej zamlčel, byl zaměstnavatel oprávněn, když se o tom dozvěděl, a žalobce se tak objevil nehodným důvěry zaměstnavatelovy, okamžitě ho propustiti a byla proto žaloba v tomto směru zamítnuta, ovšem s účinkem teprve od 23. února 1929, kdy výpověď byla žalobci doručena. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podle zákona ze dne 16. ledna 1919, čís. 20 ř. zák. o služební smlouvě obchodních pomocníků může podle § 25 služební poměr i bez výpovědní lhůty býti každou stranou zrušen z důležitých důvodů. Důvody tyto, opravňující zaměstnavatele k předčasnému propuštění zaměstnance, jsou vypočteny v § 27 cit. zák. jen příkladmo (srov. slovo »zejména« v prvním odstavci tohoto §). V souzeném případě jest zjištěno, že žalobce vstoupiv do služebního poměru žalované firmy, uvedl ji v omyl ohledně své dosavadní bezúhonnosti, zamlčev jí, že byl pro zpronevěru trestně odsouzen, a že se žalovaná firma teprve po 13. únoru 1929 o tomto odsouzení dozvěděla, čímž ovšem musela ztratiti veškerou důvěru v řádnou činnost žalobcovu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel se snaží dolíčiti, že jeho trestní odsouzení nemůže býti důvodem pro okamžité propuštění, poněvadž se nestalo v době jeho služebního poměru k žalované firmě. Při tom však přehlíží, že odvolací soud neshledal propouštěcí důvod v tom, že žalobce byl dříve odsouzen trestně pro zpronevěru, nýbrž ve zjištěné skutečnosti, že žalobce při nastoupení do služby uvedl žalovanou firmu v omyl o své dosavadní bezúhonnosti, zamlčev jí své trestní odsouzení pro zločin zpronevěry. Tato skutečnost spadá do doby služebního poměru žalobce k žalované, takže příslušné dovolatelovy vývody jsou právně bezvýznamné. Nejvyšší soud souhlasí se správně odůvodněným názorem odvolacího soudu, že zjištěné chování žalobcovo (utajení trestu) bylo pro žalovanou firmu dostatečným důvodem pro ztrátu důvěry k němu a že ji opravňovalo k jeho okamžitému propuštění.

Čís. 11188.

Žalobě o vyklizení najatého předmětu v případě § 1118 obč. zák. lze vyhověti přes to, že v konečném žalobním návrhu nebylo žádáno